

UZASADNIENIE

Dnia 23 lipca 2020 roku powód - Stan C.- S (...) Spółka Jawna z siedzibą w Wyrach złożył pozew przeciwko pozwanemu o zapłatę kwoty 2.811,60 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 stycznia 2020 roku oraz o zasądzenie od kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 14 sierpnia 2019 roku samochód osobowy marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność M. Ł. został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej oraz że ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy był pozwany. Następnie powód podał, że w związku z zaistniałym wypadkiem poszkodowany w dniu 29 sierpnia 2018 roku zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki T. (...). Pojazd zastępczy wynajmowany był przez poszkodowanego w okresie od dnia 29 sierpnia 2019 roku do dnia 1 października 2019 roku, to jest przez okres 33 dni. W dalszej kolejności powód podał, że nabył od poszkodowanego wierzytelność w drodze umowy cesji wierzytelności z dnia 29 sierpnia 2019 roku. Pismem z tego samego dnia powód zawiadomił pozwanego o cesji wierzytelności oraz wezwał do zaspokojenia roszczenia. Powód wskazał, że w dniu 8 stycznia 2020 roku pozwany wydał decyzję o wypłacie częściowego odszkodowania w wysokości 6.930,00 zł z uwagi na weryfikację stawki do kwoty 210,00 zł brutto. Od przedmiotowej decyzji powód odwołał się, ale pozwany podtrzymał w całości swoje dotychczasowe stanowisko. Powód podkreślił, że w dniu 28 sierpnia 2019 roku za pośrednictwem wiadomości e-mail, działając jako pełnomocnik poszkodowanego zwrócił się do pozwanego z prośbą o przesłanie wzoru umów i regulaminów najmu pojazdu zastępczego oraz o podanie danych kontaktowych wypożyczalni współpracujących z pozwanym celem wyboru najbardziej odpowiedniej oferty dla poszkodowanego i w odpowiedzi na powyższe zapytania, pozwany w dniu 30 sierpnia 2019 roku wskazał dane kontaktowe do podmiotów współpracujących w zakresie najmu pojazdu zastępczego, to jest (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej, (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, (...) Spółki Akcyjnej oraz (...) Spółki Akcyjnej oraz przesłał wzory umów najmu pojazdu zastępczego organizowanych przez wskazane podmioty. Powód podał, że z treści przedłożonych umów zawartych pomiędzy pozwanym a wypożyczalniami pojazdów zastępczych wynika jednoznacznie, iż koszt najmu stanowiący iloczyn dobowej stawki najmu, po której pozwany proponuje organizację najmu pojazdu zastępczego nie stanowi pełnego kosztu tego najmu, a zatem w jego ocenie, bezzasadne jest ograniczenie stosowanej stawki dobowej do kwoty stanowiącej iloczyn dobowej stawki wskazanej przez pozwanego oraz czasu najmu wyrażonego w dniach. Dalej powód podkreślił, że żaden ze wskazanych podmiotów nie świadczy najmu całkowicie bezgotówkowo bowiem wszystkie pobierają kaucję bądź wymagają poniesienia dodatkowych opłat celem zniesienia udziału własnego w szkodzie i z uwagi na powyższe nie sposób stwierdzić, by oferty tych podmiotów były konkurencyjne w stosunku do oferty powoda, który nie pobiera żadnych opłat, nie pobiera kaucji, gwarantuje pełen okres najmu oraz znosi udział własny. Następnie powód powołał się na stanowisko Sądu Okręgowego w Katowicach, sygn. XIX Ga 188/13 zgodnie z którym poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwać najtańszego rozwiązania, poszkodowany wynajmując samochód klasy odpowiadającej klasie swojego samochodu uszkodzonego działa w granicach ustawowych i w granicach minimalizacji szkody, tym bardziej jeżeli ubezpieczyciel uznawał tę stawkę w innych sprawach za najem samochodu tożsamej klasy. Powód wyjaśnił, że łączna wysokość należnego odszkodowania wyniosła 9.741,60 zł i że biorąc pod uwagę, iż dotychczas pozwany wypłacił kwotę 6.930,00 zł, to do dopłaty pozostaje odszkodowanie w wysokości 2.811,60 zł (k.3-6).

Pozwany – Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. w odpowiedzi na pozew (k.62-67) wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany przyznał, że prowadził postępowanie likwidacyjne związane ze szkodą z dnia 16 sierpnia 2019 roku, na skutek której poszkodowany wynajął u powoda pojazd zastępczy i że wypłacił na rzecz powoda kwotę 6.930,00 zł tytułem zwrotu kosztów najmu, uznając za uzasadniony najem za okres 33 dni w stawce 210,00 zł na dobę. Pozwany wyjaśnił, że między stronami jest spór co do stawki najmu, bowiem powód wynajął pojazd zastępczy na okres 33 dni po stawce 280 zł za dobę najmu. W dalszej kolejności pozwany wyjaśnił, że podczas zgłaszania szkody w dniu 16 sierpnia 2019 roku poszkodowany został pouczony o zasadach najmu, w tym o akceptowalnej stawce. Poszkodowany wskazał, że potrzebuje pojazd zastępczy od dnia, w którym będzie oddawał uszkodzony samochód do warsztatu, ale z uwagi na

urlop nie wie kiedy to nastąpi, a pracownik pozwanego poinformował poszkodowanego, że celem organizacji najmu należy się skontaktować z infolinią na dzień, dwa dni przed planowanym najmem oraz że w tym samym dniu zostało skierowane do poszkodowanego pismo z potwierdzeniem informacji dotyczących najmu wraz z podaniem podmiotów, które współpracują z nim w tym zakresie. Pozwany wskazał, że w dniu 21 sierpnia 2019 roku została z poszkodowanym przeprowadzona druga rozmowa odnośnie najmu pojazdu zastępczego, podczas której poszkodowany podniósł, że został oszukany i już wynajął pojazd zastępczy, przy czym nie wyjaśnił on na czym miało polegać wprowadzenie go w błąd. Pozwany wskazał, że jak wynika to z treści umowy najmu, poszkodowany rozpoczął najem dopiero w dniu 29 sierpnia 2019 roku, a zatem w dacie drugiej rozmowy nie wiązała go żadna umowa najmu. Pozwany dodał, że poszkodowany w dacie szkody posiadał dwa inne pojazdy, którymi mógł się poruszać, w czasie gdy oczekiwał na naprawę uszkodzonego samochodu i że to poszkodowany zachował się w sposób sprzeczny z przepisami prawa, nie dążąc do minimalizacji szkody, znał bowiem zasady najmu, akceptowalną stawkę, a mimo to niezgodnie z prawdą w dniu 21 sierpnia 2019 roku utrzymywał, że już wynajmuje pojazd zastępczy oraz że potrzebował pojazdu, którego pozwany mu nie zapewnił. Pozwany podał również, że miał realną możliwość zorganizowania pojazdu zastępczego po stawce 210 zł brutto za dobę najmu na podstawie umowy łączącej go ze współpracującą wypożyczalnią, wskazał, że na rynku wynajmu pojazdów zastępczych istnieje praktyka niemal „automatycznego” zapewnienia poszkodowanym pojazdów zastępczych przez warsztaty samochodowe niezależnie od tego, czy taka realna konieczność po stronie poszkodowanych istnieje, czy też nie, następnie zaś podpisywana jest umowa cesji, a odszkodowania wypłacane są na rzecz cesjonariusza i są one de facto dodatkowym ich wynagrodzeniem. Niejednokrotnie to podmiotom oferującym najem zależy, aby auto wynajmowane było jak najwyższej klasy, nie zaś samym poszkodowanym. Mając na uwadze powyższe pozwany wskazał, iż nie może ponosić odpowiedzialności za decyzje poszkodowanego prowadzące do zwiększenia rozmiaru szkody oraz że ani powód ani poszkodowany nie wykazali zasadności najmu pojazdu z zewnętrznej wypożyczalni. Jednocześnie pozwany wskazał, że poszkodowany nie dopełnił podstawowego obowiązku wynikającego z art. 354 kc, to jest minimalizacji szkody, albowiem poszkodowany nie podjął jakiegokolwiek aktywności w celu zapoznania się z warunkami bezgotówkowego najmu. Pozwany wyjaśnił, że jako ubezpieczyciel nie ma prawa, wbrew woli poszkodowanego, kierować do niego informacji o szczegółowych zasadach najmu pojazdu i że informacje takie są przekazywane dopiero przy wykazaniu zainteresowania pojazdem zastępczym.

Powód w piśmie z dnia 8 grudnia 2020 roku (k.89-92) w całości podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko wyrażone w pozwie. Powód wskazał, że dokonana przez pozwanego korekta wysokości stawki dziennej nie znajduje odzwierciedlenia w zasadzie pełnego odszkodowania obowiązującego na gruncie odpowiedzialności gwarancyjnej i nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny zastosowane są wyższe od cen średnich dla określonej kategorii usług na rynku. Powód podał również, że zgodnie z ofertami zamieszczonymi w Internecie, stawka dzienna za wynajem samochodu klasy D+ stanowi kwotę średnio 249-300 zł, tym samym zdziwienie budzi stawka zastosowaną przez pozwanego. Ponadto powód wskazał, że pozwany w swych wyliczeniach nie uwzględnił takich okoliczności jak: konieczność uiszczenia kaucji zwrotnej, konieczność określenia z góry okresu najmu, płatność gotówkowa, ograniczenie limitu kilometrów, ograniczenie ilości kierowców, dodatkowe opłaty, w tym między innymi za podstawienie i odbiór pojazdu, konieczność doublebezpieczenia pojazdu zastępczego. Powód podkreślił, iż nie pobiera żadnych opłat dodatkowych, nie stosuje limitu kilometrów, limitu kierowców, udziału własnego w kolizji, a rozliczenie wynajmu pojazdu zastępczego następuje w formie bezgotówkowej, bez konieczności uiszczenia kaucji. Wskazał także, że wyszczególnione przez niego ceny są cenami odpowiednimi dla 33-dniowego okresu najmu pojazdu zastępczego według stawek obowiązujących na rynku lokalnym i podkreślił, że powód działając jako pełnomocnik pozwanego wykazał się inicjatywą w pozyskaniu informacji co do najmu, bowiem w dniu 28 sierpnia 2019 roku zwrócił się do pozwanego z prośbą o przesłanie wzorów umów i regulaminów najmu pojazdu zastępczego oraz wskazanie danych kontaktowych wypożyczalni. Powód dochował należytej staranności i dążył do ustalenia korzystnych dla poszkodowanego warunków najmu po to, by umożliwić mu wybór najlepszej oferty, jednak ze względu na brak współpracy ze strony pozwanego okazało się to niemożliwe, albowiem wbrew twierdzeniom pozwanego nie przedstawił on skonkretyzowanej oferty najmu, zgodnie z potrzebami poszkodowanego, pierwotnie uniemożliwiając mu zapoznanie się ze szczegółowymi warunkami takiego najmu. Powód dodał, że poszkodowanemu pojazd zastępczy był niezbędny do dojazdu do pracy, natomiast drugi samochód użytkuje żona poszkodowanego.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 14 sierpnia 2019 roku M. Ł. uczestniczył w kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został samochód osobowy marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność jego i jego matki B. Ł. (nagranie zgłoszenia szkody k. 81). Sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego (okoliczność bezsporna).

W dniu 16 sierpnia 2019 roku M. Ł. telefonicznie zawiadomił pozwanego o zdarzeniu, w wyniku którego uszkodzony został jego samochód osobowy. Szkada została przyjęta przez pozwanego i zarejestrowana pod numerem (...) -01. Podczas rozmowy telefonicznej powód podał okoliczności zdarzenia, jak również dane sprawcy informując, że na miejsce zdarzenia nie została wezwana Policja, tylko sprawca napisał oświadczenie. Następnie poszkodowany opisał uszkodzenia w samochodzie, podając jednocześnie że samochód jest jezdny. W rozmowie poszkodowany poinformował, że zainteresowany jest naprawą samochodu i odebrał od pracownika pozwanego dane współpracujących z pozwanym i położonych w okolicy warsztatów samochodowych. Poszkodowany został poinformowany, że w warsztacie nastąpią oględziny oraz że jeśli dokona samodzielnego wyboru warsztatu samochodowego, w którym dokonywana będzie naprawy uszkodzonego pojazdu, to jeśli koszt naprawy będzie wyższy niż koszt naprawy w warsztacie rekomendowanym to ubezpieczyciel ograniczy kwoty odszkodowania do kwoty naprawy ustalonej w warsztacie rekomendowanym. Następnie pracownik pozwanego zapytał poszkodowanego czy jest zainteresowany pojazdem zastępczym na czas dokonania naprawy. Poszkodowany przekazał, że na chwilę obecną jest w stanie poruszać się swoim samochodem, ale zaznaczył, że jak odstawi samochód do naprawy np. w poniedziałek lub we wtorek to będzie potrzebował pojazdu zastępczego. Pracownik pozwanego przekazał poszkodowanemu, żeby skontaktował się z infolinią w celu zorganizowania pojazdu zastępczego odpowiadającej klasie samochodu uszkodzonego na 1 -2 dni przed oddaniem samochodu do warsztatu. Równocześnie pracownik pozwanego poinformował poszkodowanego, że w razie skorzystania przez niego z oferty innej wypożyczalni, pozwany zastrzega sobie prawo weryfikacji kosztów i czasu najmu takiego pojazdu, a akceptowalna przez pozwanego stawka dobową najmu zastępczego wynosi 210,00 zł brutto. Na zapytanie, czy poszkodowany ma jakieś oczekiwania na temat samochodu zastępczego poszkodowany oświadczył, że z uwagi na fakt, że właśnie wybiera się na urlop wypoczynkowy i jeśli nie będzie mógł pojechać swoim samochodem to zależałoby mu na samochodzie typu combi. Pracownik pozwanego poinformował poszkodowanego o tym, że na podany przez niego adres mailowy wyśle mu spis współpracujących z pozwanym firm wypożyczających pojazdy zastępcze. Następnie pracownik ponownie poinformował poszkodowanego o tym, że w celu zorganizowania pojazdu zastępczego, powinien skontaktować się z konsultantem pozwanego na dzień lub dwa dni poprzedzające oddanie pojazdu do naprawy. Pracownik pozwanego poprosił również poszkodowanego o zrobienie zdjęć uszkodzonego samochodu celem przekazania ich opiekunowi szkody wyjaśniając, że opiekun szkody po zapoznaniu się ze zdjęciami podejmie decyzję o tym, czy konieczne będą oględziny mobilne (nagranie rozmowy na płycie CD k. 81, częściowo zeznania świadka M. Ł. k. 107-107v).

Uszkodzony pojazd był wykorzystywany przez M. Ł. do spraw codziennych. Korzystał z pojazdu w celu odwiezienia córki do przedszkola i dojazdu do miejsca pracy. Ponadto, poszkodowany posiadał drugi samochód, który użytkowała jego żona (zeznania świadka M. Ł. k. 107, oświadczenie M. Ł. k. 12).

W poniedziałek poszkodowany postanowił wyjechać na urlop. W tym dniu skontaktował się z nim rzeczoznawca pozwanego ubezpieczyciela i prosił o zrobienie i przesłanie zdjęć. Poszkodowany zrobił zdjęcia uszkodzonego samochodu jeszcze na swoim osiedlu i wysłał je do pozwanego będąc już na urlopie (zeznania świadka M. Ł. k. 107).

Z uwagi na zgłoszoną przez poszkodowanego potrzebą skorzystania z pojazdu zastępczego pozwany pismem z 19 sierpnia 2019 roku zaproponował mu najem pojazdu w wypożyczalniach współpracujących z pozwanym, wskazując że przy takim rozwiązaniu rozliczenie kosztów najmu zostanie dokonane pomiędzy nim i wypożyczalnią. Jednocześnie pozwany poinformował poszkodowanego, że jeżeli pojazd zastępczy zostanie wynajęty przez niego we własnym zakresie, to pozwany zweryfikuje czas oraz stawkę najmu wskazując, że dla klasy pojazdu poszkodowanego tj. E akceptuje stawkę 210,00 zł brutto za dobę (pismo pozwanego k.20).

W wypożyczalniach współpracujących z pozwanym samochód A. (...) zaliczany jest do klasy E (kopia umowy z załącznikami i aneksem k. 72-80).

W dniu 21 sierpnia 2019 roku pracownik pozwanego skontaktował się z poszkodowanym w sprawie najmu pojazdu zastępczego. Podczas rozmowy poszkodowany poinformował pracownika pozwanego, że w najbliższą środę rozpoczyna naprawę swojego pojazdu i że nie będzie korzystać z najmu pojazdu zastępczego organizowanego przez pozwanego ponieważ już raz został przez pracownika pozwanego oszukany. Podczas rozmowy telefonicznej poszkodowany wskazał, że miał już otrzymać pojazd zastępczy w sobotę, którego nie otrzymał, ponieważ nie miał kosztorysu, dlatego też skorzysta z pojazdu zastępczego zaproponowanego przez inny warsztat, w którym pozostawi samochód do naprawy. Na powyższy zarzut pracownik pozwanego poinformował poszkodowanego, że nie mógł otrzymać pojazdu zastępczego ponieważ jeśli może poruszać się swoim pojazdem, samochód zastępczy przysługuje tylko na czas naprawy, a skoro poszkodowany nie posiadał kosztorysu, ponieważ nie wysłał zdjęć, to nie mógł rozpocząć naprawy pojazdu. Pracownik pozwanego zaproponował poszkodowanemu zorganizowanie pojazdu zastępczego na dzień rozpoczęcia naprawy, to jest na środę, na co poszkodowany nie wyraził zgody. Z uwagi na powyższe pracownik pozwanego ponownie poinformował poszkodowanego o tym, że pozwany akceptuje stawkę dobową najmu do wysokości 210,00 zł brutto (nagranie rozmowy na płycie CD k. 81, częściowo zeznania świadka M. Ł. k. 107- 107v).

Po powrocie z urlopu poszkodowany M. Ł. postanowił zlecić naprawę samochodu powodowi, naprawa miała się odbyć bezkosztowo, tj. warsztat miał się rozliczyć z ubezpieczycielem. Jak poszkodowany przyjechał na warsztat, to zaproponowano mu pojazd zastępczy. Do chwili oddania samochodu na warsztat poszkodowany korzystał ze swojego uszkodzonego pojazdu i nie poszukiwał na rynku informacji o stawkach najmu pojazdów zastępczych, W warsztacie powoda poszkodowany uzyskał zapewnienie, że zostanie całościowo załatwiony i na tym mu zależało. Dnia 28 sierpnia 2019 roku M. Ł. udzielił powodowi pełnomocnictwa do reprezentowania go w postępowaniu dotyczącym likwidacji szkody w jego pojeździe (pełnomocnictwo k. 21, zeznania świadka M. Ł. k. 107).

Jeszcze w tym samym dniu, tj. 28 sierpnia 2019 roku powód działając w imieniu poszkodowanego zwrócił się do pozwanego z prośbą o przesłanie wzorów umów i regulaminów najmu pojazdu zastępczego (wydruk wiadomości k.21v).

Dnia 29 sierpnia 2019 roku poszkodowany M. Ł. zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego – samochodu osobowego marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na okres od dnia 29 sierpnia 2019 roku do dnia 1 października 2019 roku. Stawkę dobową za najem pojazdu zastępczego strony ustaliły na kwotę 260,00 zł netto. Równocześnie z zawarciem umowy najmu poszkodowany złożył oświadczenie, że został poinformowany o możliwości wynajęcia samochodu zastępczego od Zakładu (...), będącego ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej w związku ze szkodą powstałą w dniu 14 sierpnia 2019 roku oraz o tym, że wynajmujący działający w jego imieniu wystąpi o szczegółowe warunki wynajmu za pośrednictwem ubezpieczyciela, w celu porównania przez niego ofert wynajmu. Poszkodowany oświadczył również, że samochód zastępczy jest mu niezbędny do dojazdu do pracy (umowa najmu pojazdu zastępczego wraz z oświadczeniami k.10-12, zeznania świadka M. Ł. k. 107).

Jednocześnie M. Ł. zawarł z powodem jako cesjonariuszem umowę przelewu wierzytelności, na mocy której przeniósł na rzecz powoda swoją wierzytelność przysługującą mu względem pozwanego z tytułu szkody (...) -1 (umowa przelewu wierzytelności k. 13, zeznania świadka M. Ł. k. 107).

Pozwany pismem z dnia 30 sierpnia 2019 roku, w odpowiedzi na zapytanie powoda,

wskazał dane wypożyczalni z którymi współpracuje oraz przesłał umowy oraz obowiązujące regulaminy kilku z nich. Jednocześnie pozwany podał powodowi ogólne zasady najmu pojazdu zastępczego we współpracujących z nim wypożyczalniach, tj. że poszkodowanemu zostanie udostępniony pojazd zastępczy takiej samej klasy co uszkodzony, a średni wiek pojazdów zastępczych wynosi 1 rok, że pojazd zastępczy zostanie podstawiony i odebrany przez wypożyczalnię na miejsce wskazane przez poszkodowanego i w godzinach uzgodnionych z poszkodowanym bez

żadnych dodatkowych kosztów, że poszkodowany nie zostanie obciążony żadnymi dodatkowymi opłatami/karami pod warunkiem użytkowania pojazdu zgodnie z przeznaczeniem i przepisami prawa oraz że poszkodowany nie będzie ponosił żadnych kosztów, jeżeli pojazd zastępczy ulegnie uszkodzeniu, a koszt udziału własnego w takiej sytuacji pokryje ubezpieczyciel, nie obowiązuje limit kilometrów, kaucja ani dodatkowe opłaty, pojazd zastępczy udostępniony zostanie na czas niezbędny do dokonania naprawy, pojazdem można wyjechać zagranicę i przewozić zwierzęta, a stawka za dobę najmu dla klasy pojazdu poszkodowanego wynosi 210,00 zł brutto i w przypadku najmu pojazdu zastępczego we własnym zakresie pozwany zastrzegł, że uzna za celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty najmu pojazdu zastępczego takie jakie ubezpieczyciel poniósłby organizując najem w jednej z wypożyczalni z nim współpracujących (pismo pozwanego k. 23, umowy i regulaminy k. 24v-35).

W dniu 30 sierpnia 2019 roku powód przesłał poszkodowanemu informację o otrzymaniu od pozwanego ogólnych warunków najmu pojazdów zastępczych wskazując, że nie wiadomo kto pokryłby koszty w sytuacji braku przejścia odpowiedzialności przez ubezpieczyciela, nie wiadomo kto pokryłby koszty za wynajęty samochód zastępczy w przypadku uznania współwiny na uszkodzonym samochodzie i czy samochód zastępczy przysługiwałby bezpłatnie w przypadku trwania sporu sądowego oraz że wypożyczalnie współpracujące z pozwanym pobierają dodatkowe opłaty za utratę gwarancji, za wskazanie osoby odpowiedzialnej za mandat, za niedotankowanie, za mycie brudnego samochodu, za pranie tapicerki oraz za odbiór i zwrot pojazdu poza godzinami pracy wypożyczalni (wydruk z wiadomości elektronicznej powoda k. 27).

Zwrot pojazdu zastępczego nastąpił w dniu 1 października 2019 roku. W związku z korzystaniem z pojazdu przez 33 dni powód wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 9.741,60 zł brutto, którą przesała pozwanemu (faktura (...) k.12v.).

Pismem z dnia 8 stycznia 2020 roku pozwany poinformował powoda, że za zasadny czas najmu pojazdu zastępczego uznano okres 33 dni tj. od 29 sierpnia 2019 roku do 1 października 2019 roku oraz stawkę w wysokości 210,00 zł brutto za dobę najmu pojazdu tej samej klasy jak uszkodzony. W konsekwencji pozwany zweryfikował wystawioną przez powoda fakturę i przyznał odszkodowanie w kwocie 6.930,00 zł brutto (pismo pozwanego k.13v).

Pismem z dnia 21 stycznia 2020 roku powód wniósł odwołanie od decyzji pozwanego z dnia 8 stycznia 2020 roku, wzywając pozwanego do zapłaty kwoty 2.811,60 zł z tytułu dopłaty do faktury VAT nr (...) za wynajęcie przez poszkodowanego samochodu zastępczego (odwołanie od decyzji k.14-15).

Pismem z dnia 24 stycznia 2020 roku pozwany poinformował powoda, że po ponownej analizie nie znalazł podstaw do zmiany stanowiska zajętego w piśmie z dnia 8 stycznia 2020 roku. Jednocześnie pozwany wskazał, że w dniu 16 sierpnia 2019 roku poinformował poszkodowanego o możliwości organizacji najmu przez pozwanego w ramach wypożyczalni partnerskich oraz o akceptowalnej stawce dobowej w wysokości 210,00 zł brutto w przypadku skorzystania z oferty innej firmy. W tej sytuacji rezygnacja z przedstawionej oferty i kontynuowanie najmu po stawce 295,20 zł brutto ocenia jako zaniechanie działania zmierzającego do minimalizacji rozmiaru szkody (pismo pozwanego k.19).

Pismem z dnia 28 kwietnia 2020 roku powód poinformował pozwanego, iż cesją z dnia 29 sierpnia 2019 roku poszkodowany przełał wierzycelność przysługującą mu względem pozwanego z tytułu odszkodowania za szkodę komunikacyjną. Jednocześnie powód ponownie wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 2.811,60 zł w terminie do dnia 8 maja 2020 roku wskazując, że żądana kwota stanowi różnicę między kwotą wynikającą z faktury nr (...), a kwotą uznaną i wypłaconą przez pozwanego w wysokości 6.930,00 zł (pismo powoda k. 36).

Pozwany pismem z dnia 7 maja 2020 roku poinformował powoda, że nie znajduje podstaw do zmiany zajętego stanowiska w sprawie (pismo pozwanego k.36v-37).

Powyższe ustalenia poczyniono na podstawie powołanych dowodów.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka M. Ł. w tym zakresie w jakim wskazał, że pozwany proponował mu mniejsze auto oraz że nie był informowany przez pracownika pozwanego o tym, że pojazd zastępczy przysługuje (w przypadku,

gdy uszkodzony pojazd jest jezdny) na czas naprawy, do czego konieczne jest wykonanie zdjęć uszkodzonego pojazdu, albowiem takie zeznania nie znalazły potwierdzenia w treści nagranych z poszkodowanym rozmowach oraz w zgromadzonych dokumentach.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 822§1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Powyższy przepis stanowi podstawę odpowiedzialności pozwanego za skutki kolizji, w której uczestniczył pojazd poszkodowanego M. Ł..

Warunki odpowiedzialności pozwanego jako zakładu ubezpieczeń za szkodę spowodowaną przez ubezpieczonego przez niego posiadacza pojazdu mechanicznego określa ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. W myśl art. 34 w/w ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym (art. 36 ww. ustawy). Przy czym jeżeli doszło do zderzenia się dwóch pojazdów mechanicznych, to podstawę odpowiedzialności stanowi art. 415 kc, bowiem jak to wynika z art. 436 § 2 kc obowiązek naprawienia szkody związany jest z winą sprawcy.

Zgodnie z treścią przepisu art. 361 kc statuującego zasadę pełnego odszkodowania w granicach odpowiedzialności odszkodowawczej za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty (utrzone korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze). Najogólniej rzecz ujmując szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica pomiędzy obecnym jego stanem majątkowym, a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Jest nią zatem utrata lub zmniejszenie aktywów, bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej.

Jak podkreśla się w orzecznictwie, utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia czy uszkodzenia stanowi szkodę majątkową. Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w takiej sytuacji wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Niemożność korzystania z rzeczy, np. z samochodu, który został uszkodzony i wymaga naprawy, jest normalnym następstwem szkody, o której mowa w art. 361§1 kc, powodującym obowiązek wypłaty odszkodowania, w szczególności gdy zastąpienie rzeczy uszkodzonej w okresie jej naprawy wymagało wydatków.

W przypadku wystąpienia wymienionych przesłanek, naprawienie szkody przez podmiot do tego zobowiązany, powinno polegać na przywróceniu w majątku poszkodowanego stanu rzeczy naruszonego zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może przewyższać jednak wysokości faktycznie poniesionej szkody. Postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia albo uszkodzenia. Zaś odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed kolizji.

Z treści art. 361§1 i 2 kc wynika zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zobowiązany do naprawienia szkody ponosi więc odpowiedzialność za wszystkie normalne następstwa zdarzenia, pozostające z tym zdarzeniem w adekwatnym związku przyczynowym. Niewątpliwie normalnym następstwem w rozumieniu art. 361§1 kc jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, w sytuacji jego uszkodzenia lub zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne,

na przykład wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu.

W niniejszej sprawie sam fakt odpowiedzialności pozwanego za szkodę nie był kwestią sporną. Ponadto, powód wykazał odpowiednimi dokumentami swoją legitymację czynną. Kwestia zasadności najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego oraz okres trwania najmu pojazdu zastępczego także były bezsporne. Natomiast sporna pomiędzy stronami była stawka za najem pojazdu zastępczego.

W uchwale z dnia 13 marca 2020 roku, III CZP 63/19 Sąd Najwyższy wskazał, że zaciągnięcie przez poszkodowanego zobowiązania do zapłaty czynszu najmu pojazdu zastępczego stanowi szkodę w rozumieniu art. 361§2 kc pozostającą w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym.

Jednocześnie w uchwale z dnia 24 sierpnia 2017 roku, III CZP 20/17 Sąd Najwyższy

wskazał, iż wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione.

W powyższej uchwale Sąd Najwyższy zwrócił uwagę na to, że nie wszystkie koszty i wszystkie wydatki pozostające w związku z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane w ramach OC, istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszenia jej rozmiarów. Wobec tego w przypadku gdy poszkodowany odmawia skorzystania z propozycji wynajęcia pojazdu zastępczego którą otrzymał od ubezpieczyciela za wskazaną przez ubezpieczyciela kwotę, a następnie wynajmuje pojazd za kwotę wyższą, to takie zachowanie poszkodowanego należy uznać za przyczynienie się do zwiększenia szkody i nie może on uzyskać odszkodowania w wysokości przekraczającej koszty najmu pojazdu oferowanego przez ubezpieczyciela, chyba że udowodni że poniesienie wyższych kosztów było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Stanowisko takie należy podzielić, zwłaszcza że nie wyklucza to, iż poszkodowany nie będzie mógł skorzystać z pojazdu zastępczego droższego np. w sytuacji, gdy będzie potrzebował pojazdu specjalistycznego, którym nie będzie dysponować wypożyczalnia zaproponowana przez ubezpieczyciela albo gdyby był obciążony dodatkowymi kosztami jak np. udział własny.

Takie stanowisko Sądu Najwyższego zostało podtrzymane w najnowszym orzecznictwie. W uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku, III CZP 84/18 Sąd Najwyższy wskazał, że odpowiedzialność ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego obejmuje także celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione przez poszkodowanego na najem pojazdu zastępczego w okresie przedłużającej się naprawy, chyba że są one następstwem okoliczności za które odpowiedzialność ponosi poszkodowany lub osoba trzecia.

Nie ma to nic wspólnego z koniecznością poszukiwania przez poszkodowanego najtańszej oferty rynkowej najmu, nie jest bowiem istotne to, czy propozycja ubezpieczyciela jest najtańsza, lecz to, że jest przez niego akceptowana. Sąd Najwyższy podkreślił, że proponowana wykładnia nie eliminuje ani nie ogranicza przysługującej poszkodowanemu swobody wyboru kontrahenta, od którego najmie pojazd. Sprawia jedynie - ze względu na obowiązek zapobiegania zwiększeniu rozmiarów szkody - że zawierając umowę na mniej korzystnych warunkach od proponowanych przez ubezpieczyciela, poszkodowany będzie zmuszony ponieść część związanych z tym kosztów. Jakkolwiek poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania i wyboru najtańszej oferty najmu pojazdu zastępczego, niemniej jednak nie można zapominać, że z drugiej strony na poszkodowanym ciążyą cywilistyczne obowiązki współdziałania w celu minimalizacji szkody oraz że ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania, z którego wynika szkoda. (art. 361§1 kc, art. 354§2 kc). Skoro poszkodowanemu jest oferowany pojazd zastępczy za cenę niższą niż ta, za którą wynajmuje pojazd od innego podmiotu, to w ocenie Sądu zignorowanie oferty ubezpieczyciela może uchodzić w konkretnych okolicznościach sprawy za naruszenie obowiązku współdziałania z ubezpieczycielem.

Analiza powołanych powyżej orzeczeń prowadzi do wniosku, że dopuszczalne jest zawarcie przez poszkodowanego umowy najmu pojazdu zastępczego na wybranych przez niego warunkach, z tym jednak zastrzeżeniem, że

odpowiedzialność ubezpieczyciela sprawcy szkody ograniczona będzie w wymiarze finansowym do zaproponowanych poszkodowanemu warunków najmu pojazdu zastępczego chyba, że z okoliczności sprawy będzie wynikało, że wybór innego niż ubezpieczyciel kontrahenta był podyktowany względami natury ekonomicznej lub celowościowej.

W związku z powyższym w pierwszej kolejności wskazać należy, iż nie można poszkodowanemu stawiać zarzutu zawarcia umowy najmu z powodem. Regułą polskiego prawa zobowiązań jest bowiem zasada swobody umów (art. 353¹ kc), która w jednym ze swych aspektów odnosi się również do swobody wyboru kontrahenta (por. M. Safjan [w:] K. Pietrzykowski (red.), Kodeks cywilny. t. I. Komentarz. Art. 1–44910, Wyd. 9, Warszawa 2018; komentarz do art. 3531 k.c.). Poszkodowany miał więc możliwość swobody w wyborze pojazdu zastępczego i nie miał obowiązku korzystać z warunków zaproponowanych przez ubezpieczyciela, jednak działania poszkodowanego podlegają ocenie w aspekcie wywiązania się z obowiązku współdziałania z ubezpieczycielem i minimalizacji szkody.

Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, że poszkodowany M. Ł. miał możliwość skorzystania z najmu pojazdu zaoferowanego mu przez ubezpieczyciela przed oddaniem uszkodzonego pojazdu do naprawy, czego świadomie zaniechał. Poszkodowany kilkakrotnie – telefonicznie i na piśmie - został poinformowany przez pracownika pozwanego o możliwości zorganizowania najmu pojazdu zastępczego za pośrednictwem wypożyczalni współpracującej z ubezpieczycielem oraz obowiązku współdziałania z dłużnikiem celem minimalizacji szkody, w końcu o konsekwencjach z tym związanych w postaci weryfikacji stawki dobowej do wysokości stawki akceptowanej przez ubezpieczyciela.

Poszkodowany twierdził, że pozwany go oszukał, z kolei pozwany twierdził, że to poszkodowany przekazał mu nieprawdziwą informację o dacie rozpoczęcia naprawy samochodu. Z dokonanych ustaleń wynika, że do kolizji doszło w dniu 14 sierpnia 2019 roku (tj. w środę), że poszkodowany dokonał telefonicznego zgłoszenia szkody w dniu 16 sierpnia 2019 roku (tj. w piątek), co wynikało zapewne z faktu, iż dzień 15 sierpnia 2019 roku jest świętem. Podczas rozmowy telefonicznej w dniu 16 sierpnia 2019 roku poszkodowany przekazał pracownikowi infolinii pozwanego, że na chwilę obecną jest w stanie poruszać się swoim samochodem, ale zaznaczył, że jak odstawi samochód do naprawy np. w poniedziałek lub we wtorek to będzie potrzebował pojazdu zastępczego oraz że pracownik infolinii pozwanego przekazał poszkodowanemu, żeby skontaktował się z infolinią w celu zorganizowania pojazdu zastępczego odpowiadającej klasie samochodu uszkodzonego na 1 -2 dni przed oddaniem samochodu do warsztatu oraz prosił poszkodowanego o wykonanie i przesłanie zdjęć uszkodzonego samochodu celem przekazania ich opiekunowi szkody wyjaśniając, że opiekun szkody po zapoznaniu się ze zdjęciami podejmie decyzję o tym, czy konieczne będą oględziny mobilne. Z kolei z nagrania rozmowy z dnia 21 sierpnia 2019 roku wynika, że poszkodowany stawiał się do warsztatu już w sobotę (tj. w dniu 17 sierpnia 2019 roku) i oczekiwał na pojazd zastępczy. Z powyższych dowodów wynika, że to poszkodowany nie zapamiętał ustaleń z telefonicznej rozmowy. Podkreślić jednak należy, iż w świetle zgromadzonych dowodów i chronologii zdarzeń nie miało to większego znaczenia, albowiem w powyższych dniach poszkodowany nie zdecydował się na wynajęcie pojazdu zastępczego w innej firmie, a zatem nie poniósł szkody.

Ze zgromadzonych dowodów dalej wynika, że podczas rozmowy telefonicznej pomiędzy poszkodowanym a pracownikiem pozwanego przeprowadzonej w dniu 21 sierpnia 2019 roku (tj. w środę) poszkodowany poinformował pozwanego, że zamierza rozpocząć naprawę samochodu w środę (mając na myśli prawdopodobnie przyszłą środę tj. dzień 28 sierpnia 2019 roku) i że pracownik pozwanego zaproponował poszkodowanemu najem pojazdu zastępczego od tego dnia, ale poszkodowany oświadczył, że nie zamierza z tego skorzystać i wtedy pracownik pozwanego przypomniał poszkodowanemu, że pozwany akceptuje stawkę dobową najmu do wysokości 210,00 zł brutto.

Z dokonanych ustaleń wynika zatem, że w dacie podjęcia decyzji przez poszkodowanego, a także w dacie zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego, tj. dnia 29 sierpnia 2019 roku poszkodowany miał informację o możliwości wynajęcia pojazdu zastępczego przez ubezpieczyciela, jak również o możliwości zweryfikowania przez niego wysokości dobowej stawki czynszu najmu pojazdu zastępczego do kwoty 210,00 zł brutto. Poszkodowany decyzję w zakresie wyboru podmiotu, od którego wynajął pojazd, nie poparł jednak analizą, a kierował się tym, że nie chciał mieć z tym nic wspólnego. Poszkodowany miał możliwość skorzystania z najmu pojazdu zaoferowanego mu przez ubezpieczyciela przed oddaniem uszkodzonego pojazdu do naprawy, czego świadomie zaniechał. Poszkodowany

skorzystał z oferty powoda, bo jak sam przyznał, nie chciał już kontynuować tematu pojazdu zastępczego z pozwanym. Należy przy tym wskazać, że poszkodowany kilkakrotnie został szczegółowo poinformowany przez pracownika pozwanego o możliwości zorganizowania najmu pojazdu zastępczego za pośrednictwem wypożyczalni współpracującej z ubezpieczycielem oraz obowiązku współdziałania z dłużnikiem celem minimalizacji szkody, w końcu o konsekwencjach z tym związanych w postaci weryfikacji stawki dobowej do wysokości stawki akceptowanej przez ubezpieczyciela.

Bezspornym było, że informacja skierowana do M. Ł. przez pozwanego nie spełniła wymogu uznania jej za ofertę w rozumieniu art. 66§1 kc gdyż, nie zawiera wszystkich istotnych dla konsumenta postanowień umowy. Przypisać jej można jednak walor informacji handlowej, zawierającej dostateczne informacje istotne z punktu widzenia obrotu w zakresie likwidacji szkody związanej z najmem pojazdu zastępczego, które mogły uzmysłowić poszkodowanemu zasady i reguły rządzące likwidacją szkody. Zauważyć należy również, że przepisy regulujące odpowiedzialność posiadacza pojazdu za spowodowanie szkody majątkowej, nie uzależniają uprawnień do dochodzenia roszczeń od przedłożenia poszkodowanemu jakiegokolwiek oferty w rozumieniu przepisów kodeksu cywilnego. Wniosek taki nie wpływa również ze stanowiska przedstawionego w powołanych powyżej uchwałach Sądu Najwyższego.

Z dokonanych ustaleń wynika, że poszkodowany nie liczył się z kosztami najmu pojazdu zastępczego, skoro powód niejako zwolnił go z obowiązku minimalizacji szkody, dostarczając bezpłatnie auto zastępcze i zapewniając, że najem jest bezkosztowy i niczym ma się nie martwić. Z tego punktu widzenia wybór poszkodowanego oferty powoda był racjonalny, korzystał z podstawionego samochodu nie ponosząc żadnych kosztów najmu, jednak w sytuacji, gdy dokonał on wyboru, nie kierując się kryterium celowym i ekonomicznym (nie uścił wynagrodzenia za najem pojazdu w gotówce, lecz w formie cesji wierzycielności, w konsekwencji nie był zainteresowany negocjowaniem cen najmu), to taka decyzja nie może wpływać na obowiązek odszkodowawczy pozwanego. Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, że najem pojazdu od wypożyczalni współpracującej z pozwanym kompensowałby szkodę. Wynajęcie pojazdu za dużo wyższą stawkę, bez względu na zakres i jakość usług, prowadzi do nieuzasadnionego zwiększenia rozmiarów szkody i nie zasługuje na uwzględnienie.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sporu pozostają podnoszone przez powoda wątpliwości, co do szczegółowych warunków najmu pojazdu zastępczego, na jakich możliwe byłoby zawarcie umowy z poszkodowanym. W pierwszej kolejności podkreślić należy, że dla poszkodowanego warunki najmu wypożyczalni współpracującej z ubezpieczycielem były bez znaczenia i nie wpłynęły na jego decyzję, co przyznał wprost w trakcie rozmowy telefonicznej z pracownikiem pozwanego w dniu 16 sierpnia 2019 roku.

W dalszej kolejności wskazać należy, iż przedmiotem dowodzenia w procesie cywilnym, mogą być w świetle art. 227 kc jedynie fakty. W sprawie poddanej pod osąd faktem jest, że poszkodowany skorzystał z pojazdu zastępczego zaproponowanego mu przez warsztat naprawiający jego uszkodzony pojazd, który zapewniał go o tym, że ma się niczym nie martwić i nie jest zobowiązany do ponoszenia jakichkolwiek kosztów. Faktem jest, iż poszkodowany po początkowym zainteresowaniu się propozycją ubezpieczyciela w zakresie wynajmu pojazdu zastępczego, bardzo szybko zmienił stanowisko, kierując się wygodą, a nie obiektywnymi czynnikami wynikającymi z nieatrakcyjności oferty wypożyczalni współpracującej z ubezpieczycielem. W konsekwencji doszło do przeniesienia ciężaru dowodu na powoda w zakresie wykazania, iż koszty najmu pojazdu zastępczego w stawce wyższej były ekonomicznie uzasadnione. W tym celu to powód powinien wykazać zasadność wyboru przez poszkodowanego jej oferty. Nie wypełnia powyższego obowiązku powołanie się przez powoda na hipotetyczne warunki umów najmu, bądź kwestionowanie możliwości najmu pojazdu na zaproponowanych warunkach. Nie jest możliwe zrekonstruowanie jakie byłyby ewentualne decyzje poszkodowanego gdyby otrzymał on pełną ofertę ubezpieczyciela. Nie sposób bowiem wywieść miernika „rozsądku” i przyjąć, że poszkodowany wybrałby z pewnością inną ofertę, bo tak nakazywałoby ogólnie przyjęte doświadczenie życiowe i preferencje statystycznego konsumenta ofert najmu pojazdu zastępczego. Podkreślić należy, że do poszkodowanego należał wybór oferty, nawet obiektywnie dla niego niekorzystnej finansowo (co w gruncie rzeczy uczynił). Przyjmując nawet hipotetycznie, że podmioty współpracujące z pozwanym nie dysponowałyby pojazdem, który odpowiadałby poszkodowanemu, nie sposób jednoznacznie określić jakie czynności teoretycznie zostałyby podjęte w tej sytuacji. W tym wypadku zaniechania powoda w kwestii wykazania, a więc udowodnienia, że

propozycja pozwanego nie zaspokajała uzasadnionego interesu poszkodowanego jako wierzyciela spowodowało, że powód powinien liczyć się z negatywnymi konsekwencjami zaniechania współpracy z pozwanym, o której mowa w art. 354 kc (por. wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 listopada 2016 r., sygn. akt XIII Ga 603/16).

Jeżeli istotne warunki wynajmu proponowanego przez ubezpieczyciela (we współpracy z przedsiębiorcą wynajmującym) czynią zadość potrzebie ochrony uzasadnionych potrzeb poszkodowanego, nie ma podstaw, by obciążać osoby zobowiązane do naprawienia szkody wyższymi kosztami związanymi ze skorzystaniem przez poszkodowanego z droższej oferty. Odstępstwa od tej reguły nie uzasadniają drobne niedogodności o charakterze niemajątkowym, które mogą wiązać się np. z koniecznością nieznacznie dłuższego oczekiwania na podstawienie proponowanego przez ubezpieczyciela. Z uwagi na ciążący na ubezpieczycielu obowiązek szczególnej, podwyższonej staranności nie można też przypisać decydującego znaczenia czynnikowi w postaci szczególnego zaufania, jakie poszkodowany ma do kontrahenta, z którego usług chciałby skorzystać. Poniesienia wyższych kosztów nie uzasadnia również sama przez się prostota skorzystania z oferty najmu złożonej przez przedsiębiorcę prowadzącego warsztat naprawczy, w którym uszkodzony ma być naprawiany.

Podkreślić należy, iż pozwany już pismem z dnia 30 sierpnia 2019 roku (k.23) przekazał powodowi (jako pełnomocnikowi poszkodowanego) nie tylko informację o współpracujących z pozwanym wypożyczalniach przesyłając umowy i regulaminy niektórych z nich, ale jednocześnie wskazał ogólne zasady najmu pojazdu zastępczego we współpracujących z nim wypożyczalniach, tj. że poszkodowanemu zostanie udostępniony pojazd zastępczy takiej samej klasy co uszkodzony, a średni wiek pojazdów zastępczych wynosi 1 rok, że pojazd zastępczy zostanie podstawiony i odebrany przez wypożyczalnię na miejsce wskazane przez poszkodowanego i w godzinach uzgodnionych z poszkodowanym bez żadnych dodatkowych kosztów, że poszkodowany nie zostanie obciążony żadnymi dodatkowymi opłatami/karami pod warunkiem użytkowania pojazdu zgodnie z przeznaczeniem i przepisami prawa oraz że poszkodowany nie będzie ponosił żadnych kosztów, jeżeli pojazd zastępczy ulegnie uszkodzeniu, a koszt udziału własnego w takiej sytuacji pokryje ubezpieczyciel, nie obowiązuje limit kilometrów, kaucja ani dodatkowe opłaty, pojazd zastępczy udostępniony zostanie na czas niezbędny do dokonania naprawy, pojazdem można wyjechać zagranicę i przewozić zwierzęta, a stawka za dobę najmu dla klasy pojazdu poszkodowanego wynosi 210,00 zł brutto i w przypadku najmu pojazdu zastępczego we własnym zakresie pozwany zastrzegł, że uzna za celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty najmu pojazdu zastępczego takie jakie ubezpieczyciel poniósłby organizując najem w jednej z wypożyczalni z nim współpracujących. Tym samym powód wynajął poszkodowanemu samochód na własne ryzyko.

Reasumując, obowiązkiem odszkodowawczym nie mogą być objęte koszty, wynikające ze świadomego lub niedbałego postępowania poszkodowanych, którzy wbrew obowiązkowi minimalizacji szkody, zawierają umowę najmu pojazdu zastępczego z przedsiębiorcą, oferującym usługi po zawyżonych cenach, bądź nie wypełniając obowiązku niezwłocznego zgłoszenia szkody. Interes poszkodowanego związany z likwidacją szkody związanej z utratą możliwości korzystania z pojazdu został zaspokojony w chwili zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego z powodką, a nadto pozostał bierny na przedstawioną mu propozycję pozwanego zakładu ubezpieczeń. Tym samym nie dopełnił obowiązku współdziałania przy minimalizacji szkody, która dodatkowo została zwiększona przez wynajęcie pojazdu u podmiotu stosującego znacznie wyższe dobowe stawki najmu pojazdu. Ubezpieczyciel dokonał w toku czynności likwidacyjnych wszystkich czynności, jakie mogły zostać wykonane przy stwierdzonym stopniu współpracy poszkodowanego z pozwanym. To na poszkodowanym spoczywał obowiązek zbadania warunków najmu oferowanego przez towarzystwo ubezpieczeń.

Uwzględniając całokształt powyższych okoliczności, wobec braku podstaw, Sad oddalił powództwo.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc. Mając na uwadze zasadę odpowiedzialności za wynik procesu zasądzono od powoda na rzecz pozwanego tytułem kosztów procesu kwotę 917,00 zł obejmującą zwrot opłaty skarbowej za pełnomocnictwo w wysokości 17,00 zł i koszty zastępstwa procesowego w wysokości 900,00 zł.

Z./

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:

- peł. powoda,

- peł. pozwanego.